

A TENGER KINCSEI

A tengerek hasznosítása a XX. századig elsősorban a **halászatra**, illetve a **sólepárlásra** korlátozódott. Napjainkban a tenger, pontosabban a tengerek mélye egyre fontosabb nyersanyag-lelőhelynek számít.

A tenger mélyén rejtőző ásványkincsek közül főként a **kőolaj** és a **földgáz** közismert. Jelenleg több mint 20 ország folytat kőolaj- és földgázbányászatot a partjai előtti területeken Norvégiától-Venezuelától és az USA-tól a Borneó szigeten lévő Brunei-ig. A Föld kőolajbányászatának mintegy 20-25%-a származik tengeri lelőhelyekről, és ezek a mezők rejtik bolygónk 90 **milliárd tonnára becsült kőolajkészletének 40%-át**.

Azonban másmilyen ásványkincsek is rejtőznek a tengerek mélyén. A tengerfenék iszapjában sokféle érc-feldúsulások találhatóak. A többek között alaszakai, dél-afrikai, indiai, indonéziai és ausztráliai partok előtt elhelyezkedő **arany-, titán-, ón- és rézérc-telepeket** részben már ki is aknázzák, a nagyobb mélységben rejtőző ércek bányászatának viszont a szélsőséges, hőmérséklet és nyomásviszonyok még gátat szabnak.

A tengeri ércvagyon jellegzetes részét alkotják az óceánok mélyén található **mangángumók**. Az öklömnyi ércgumók mangánon kívül **nikkelt, rezet és kobaltot** is tartalmaznak. Egyes becslések szerint, csak a Csendes-óceán aljzatának ércgumói több ezer évig biztosítanák a Föld réz-, és több tízezer évre a mangán-és kobaltszükségletét. Ezek – a talán túlzó – becslések akkor értékelődnek fel igazán, ha figyelembe vesszük, hogy más – talán túlzottan borúlátó – becslések szerint a szárazföldek réz-, illetve mangánkészletei a XXI. század derekára kimerülnek.

Kinyerhető nyersanyagok magából a tengervízből is. Ebből származik például a Földön kitermelt **bróm** 70%-a.

Mivel a legtöbb kiaknázható ásványkincs, valamint a halakban leggazdagabb vizek a partok előtt helyezkednek el, e területek számtalan politikai konfliktus forrásai lettek. A tűzföld környéki tengeri területekért Chile és Argentína, az Égei-tenger kőolajat rejtő aljzatáért Görög és Törökország, a Dél-kínai-tenger bizonyos részeinek felségjogáért Kína, Malajzia és a Fülöp-szigetek „kapott hajba”. A hagyományos tengerjog csak a partok előtti 12 tengeri mérföld széles sávot tekintette a parti államok felségterületének. Számos tengerparti állam ezt úgy kívánta módosítani - és sokan önhatalmúlag meg is tették -, hogy a partok előtt húzódó 200 tengeri mérföld szélességű sávban csak a parti ország folytathasson gazdasági tevékenységet. Az egész emberiség közös kincsét jelentő nyílt tengerek csak e sávtól befelé kezdődnének. És a Föld halállományának, tengeri kőolaj- és földgázkincsének számokkal 90-90%-a, a tengerek mélyén rejtőző ismert ércvagyonának több mint 95%-a e 200 mérföldes sávon belül helyezkedik el!